

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น
ว่าด้วย เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทน พนักงานมหาวิทยาลัย
ประเภทวิชาการ และประเภทสนับสนุน
พ.ศ. ๒๕๕๘

โดยที่เห็นสมควรให้มีข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทน พนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทวิชาการ และประเภทสนับสนุน พ.ศ. ๒๕๕๘ เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๔ (๖) มาตรา ๒๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๘ ประกอบกับ ข้อ ๒๕ และ ข้อ ๒๖ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย การบริหารงานบุคคล พ.ศ. ๒๕๕๘ และมติสภามหาวิทยาลัยขอนแก่น ในการประชุม ครั้งที่ ๑๐/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘ สภามหาวิทยาลัยขอนแก่น จึงให้ออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วย เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง ค่าตอบแทน พนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทวิชาการ และประเภทสนับสนุน พ.ศ. ๒๕๕๘”

ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าด้วยค่าตอบแทนและสวัสดิการของพนักงานมหาวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๕๕

บรรดาข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ คำสั่ง หรือมติอื่นใดที่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ให้ใช้ความในข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“มหาวิทยาลัย” หมายความว่า มหาวิทยาลัยขอนแก่น

“สภามหาวิทยาลัย” หมายความว่า สภามหาวิทยาลัยขอนแก่น

“อธิการบดี” หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยขอนแก่น

“ก.บ.ม.” หมายความว่า คณะกรรมการบริหารงานบุคคลประจำมหาวิทยาลัย

“พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงานมหาวิทยาลัยขอนแก่น ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่ได้รับค่าจ้างจากเงินงบประมาณแผ่นดิน ทั้งนี้ให้หมายความรวมถึงพนักงานมหาวิทยาลัยที่ใช้เงินรายได้ ข้าราชการและลูกจ้างประจำที่เปลี่ยนสถานภาพ

“พนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทวิชาการ” หมายความว่า ทำหน้าที่สอนและวิจัย ระดับอุดมศึกษา ได้แก่ ศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ และอาจารย์ และทำหน้าที่สอนและวิจัย ระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา ได้แก่ อาจารย์เชี่ยวชาญพิเศษ อาจารย์เชี่ยวชาญ อาจารย์ชำนาญการ และ อาจารย์

“พนักงานมหาวิทยาลัย ประเภทสนับสนุน” หมายความว่า ระดับตำแหน่งในกลุ่มปฏิบัติงาน เฉพาะ ได้แก่ ระดับเชี่ยวชาญ ระดับชำนาญการพิเศษ ระดับชำนาญการ ระดับปฏิบัติการและระดับตำแหน่งในกลุ่มปฏิบัติงานทั่วไป ได้แก่ ระดับชำนาญงานพิเศษ ระดับชำนาญงาน ระดับปฏิบัติงาน

ข้อ ๕ มหาวิทยาลัยบริหารค่าตอบแทน โดยอาศัยหลักการดังนี้

(๑) หลักคุณภาพ เพื่อให้ได้มาซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยที่มีคุณภาพ การจ่ายค่าตอบแทนจำเป็นที่จะต้องให้อยู่ในระดับสูงพอที่จะโน้มน้าวบุคคลที่มีคุณภาพเข้ามาในมหาวิทยาลัยและสอดคล้องกับอุปสงค์และอุปทานของตลาดแรงงาน

(๒) หลักการจูงใจ การจ่ายค่าตอบแทนเป็นไปในลักษณะการเสริมแรงแก่การปฏิบัติงานที่ได้ผล และให้เป็นสิ่งที่จูงใจสำหรับการปฏิบัติงานที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

(๓) หลักความสามารถ ค่าตอบแทนต้องเหมาะสมกับความสามารถในการทำงานของพนักงานมหาวิทยาลัย บุคคลที่มีความสามารถสูงต้องได้รับค่าตอบแทนอย่างเหมาะสมและเป็นธรรม ตรงตามความเป็นจริง เพื่อให้สามารถจูงใจบุคคลที่มีขีดความสามารถอยู่ทำงานในมหาวิทยาลัยตลอดไป

(๔) หลักความเหมาะสมและความจำเป็นด้านงบประมาณ โดยคำนึงถึงความจำเป็นและรายได้ของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๖ สวัสดิการ สิทธิประโยชน์ และประโยชน์อย่างอื่นสำหรับพนักงานมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๗ ค่าตอบแทนสำหรับพนักงานมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย

(๑) เงินเดือน

(๒) เงินประจำตำแหน่ง

ค่าตอบแทนตาม (๑) - (๒) ให้เป็นไปตามบัญชีแนบท้ายข้อบังคับนี้ หากมีการเปลี่ยนแปลง หรือกำหนดเพิ่มเติมให้ออกเป็นประกาศ ก.บ.ม.

(๓) เงินค่าตอบแทนอื่นๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่ ก.บ.ม กำหนด

ข้อ ๘ เกณฑ์การกำหนดค่าตอบแทน

เพื่อให้การบริหารค่าตอบแทนสำหรับพนักงานมหาวิทยาลัยอยู่บนพื้นฐานของหลักการตามข้อ ๕ จึงกำหนดเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

(๑) ให้พิจารณาค่าตอบแทนพนักงานมหาวิทยาลัยตามภารกิจของมหาวิทยาลัย

(๒) กรณีเป็นผู้ที่เคยรับราชการมาก่อน หรือเคยทำงานในองค์กรภาครัฐแต่มิใช่ข้าราชการ หรือทำงานในภาคเอกชน หรือองค์กรต่างประเทศ หรือผู้ที่มีความรู้ ความสามารถพิเศษ มหาวิทยาลัยอาจกำหนดอัตราค่าตอบแทนสูงกว่า ข้อ ๗ ได้ ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ ก.บ.ม. กำหนด

ข้อ ๙ การเลื่อนเงินเดือนประจำปี ของพนักงานมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.บ.ม. กำหนด

ข้อ ๑๐ ให้ ก.บ.ม. มีอำนาจออกประกาศหลักเกณฑ์ หรือคำสั่งใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับค่าตอบแทนของพนักงานมหาวิทยาลัยได้ ทั้งนี้ ต้องไม่ขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้

ข้อ ๑๑ ให้อธิการบดีเป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ และในกรณีที่มีปัญหาในการตีความหรือปัญหาในการปฏิบัติตามข้อบังคับนี้ให้ ก.บ.ม. เป็นผู้วินิจฉัย คำวินิจฉัยของ ก.บ.ม. ถือเป็นที่สุด